

ALEX FABRY

The unawareness of mankind

Van sigarettenpeuk naar de Boom van Hoop

Ruim vier jaar heeft Alex Fabry gewerkt aan de verwezenlijking van een project dat in groeiende mate zijn aandacht en creativiteit heeft opgeëist. Hij heeft zich namelijk geërgerd aan de gedragingen van de mensen in het algemeen en ook in zijn onmiddellijke omgeving, aan de nonchalance waarmee zij telkens waar zij verschijnen een hoop rotzooi achterlaten onder de vorm van blikjes, kauwgom, sigarettenpeuken. Zij realiseren zich nauwelijks dat die vervuiling steeds groter wordt, omvangrijker dan men zich kan voorstellen. Daarom heeft de kunstenaar zich voorgenomen om aan de hand van enkele objecten en structuren het probleem aanschouwelijk te maken, te visualiseren. Zo is de juwelenkunstenaar die hij tot hiertoe was een ideeënkunstenaar geworden, een conceptueel, die verbaast en beroert, intrigeert en een bewustzijn wil creëren, een geweten wakker schoppen zoals Louis Paul Boon destijds heeft geprobeerd.

De stad Roeselare, waar hij leeft en werkt, had meteen belangstelling voor zijn project dat de ietwat bevreemdende titel 'Shit, 't is kunst !' kreeg wat rechtstreeks verwijst naar zijn kleurige hondendrollen die tevens zitbank zijn en concreet naar een bepaald soort vervuiling verwijzen. Die kleurige hondendrollen in polyethyleen zijn slechts een onderdeel van zijn fel gevarieerd en opvallend geheel van objecten en installaties. De veelal langzaam opgebouwde 'monumenten' van vervreemding dienen allen eenzelfde betrachtning namelijk, heel concreet het bewustzijn opwekken dat alle 'shit' die onze samenleving en ons milieu teistert zijn oorsprong vindt in de mens, in ieder van ons. We hebben dat soort redenering al eerder gehoord, maar dan wel meestal vanuit een zelfingenomen groep wereldverbeteraars die een verwijtend vingertje opsteken vanuit hun ivoren toren. Dat wil Alex Fabry nu juist niet. Hij wil als het ware vanuit de vervuiling zelf, waar hij zich nauw bij betrokken voelt een en ander tonen en zo inzicht verschaffen, met een glimlach wellicht en op creatieve wijze, vanuit een conceptuele ingesteldheid en een beetje meewarigheid.

Vervuiling is het op diverse manieren aanwezige basisgegeven, de afval die ieder verschijnen van de mens en in hoge mate van de mens van vandaag vergezelt en kenmerkt: sigarettenpeuken die gewoon op de grond worden gegooid ook als er een asbak in de omgeving aanwezig is, propjes kauwgom die de straatstenen bedekken en aan de schoenzolen blijven plakken, blikjes en plasticen bekers die na een volksfeest of een openluchtconcert plat getrappeld het daarnet nog groene gazon ontsieren, hondendrollen in een park of tussen de struiken van kleine of grote viervoeters waarvan het baasje (m/v) 's morgens vroeg en door niemand nagekeken doet alsof er niets is gebeurd en van dat alles onvoorstelbare hoeveelheden. Denk maar eens aan de tonnen rotzooi die elke dag door de reinigingsdiensten worden opgehaald, door stadpersoneel dat dit bijna vanzelfsprekend vindt.

Wie een blikje in een vuilnisbak wil gooien, de trechter mist en het gewoon vertikt om het blikje op te rapen, die moet dringend naar een van de tien locaties die Alex Fabry tot 23 september in Roeselare heeft uitgekozen, niet om er berispt te worden of tot schande gesteld maar om via de gevisualiseerde bedenkingen van de kunstenaar omtrent de term 'vervuiling' die onze maatschappij treft enig bewustzijn aan te kweken en daar indien mogelijk iets aan te doen.

Vervuiling is een breed en veelomvattend begrip. Gelijklopend met een vervuiling die aan materie refereert, aan iets tastbaars, treft ons ook een vervuiling van de geest en van het al dan niet aanwezig zijn van enig besef dat wij aan de basis liggen van al het nare dat onze samenleving kenmerkt, van onze kuddegeest bijvoorbeeld. Ook daar wil de kunstenaar aandacht voor vragen door onder meer aan te tonen hoe een bepaalde reactie ten aanzien van een frappant gebeuren of een onberedeneerde stellingname meteen tal van volgelingen kent die als in een geconditioneerd reflex meteen handelen zonder na te denken. Dat drukt hij op voortreffelijke wijze uit door op een sculptuur die een schaap uitbeeldt meerdere duizenden rechtopstaande lucifers vast te pinnen, die het een nieuwe vacht geven, een bevreemdende huid die helemaal in de vlammen opgaat als een enkele lucifer in brand schiet. Kuddegeest inderdaad. Een sterk beeld dat tot de verbeelding spreekt als men er even stil bij staat, zoals ook in zijn andere werken het geval is, zij het telkens vanuit een andere invalshoek bekeken, maar waarbij hij telkens blij geeft van een frisse verbeelding die door een tastbare zeggenschap wordt gevoed en veruitwendigd. Zo heeft hij schilderijen gecreëerd met de asrest van sigaretten die hij in een emmertje had verzameld en bewaard en licht gekleurd en waarmee hij beklemmende nachtelijke landschappen heeft geëvoceerd.

In zijn streven naar bewustwording gaat hij heilige huisjes niet uit de weg. Zo heeft hij de eigen (gefilterde, reukloos gemaakte en met beschermende lagen geïsoleerde) uitwerpselen op de beeldende vorm van een zittende man aangebracht. Een soort zelfportret. De titel van zijn project eist duidelijk zijn rechten op. Het staat allemaal in functie van het concept dat wij de aarde met allerlei rotzooi bedekken in een argeloos wegwerpgebaar. Wat heeft de aarde al niet te dragen van vuilnis en van resten van wat aan een 'beschaving' inherent is, vraagt hij zich af. Die gedachte wordt eveneens weergegeven in een complexe vorm waarbij onderdelen dankzij een magneet lijken te zweven. Op zich een beeld dat de kijker intrigeert en waarvan de betekenis hem langzaam maar doektreffend beroert. Herhaling speelt een belangrijke rol in dit boeiende en bijwijlen bevreemdende vertoon dat op diverse plekken staat opgesteld en het stadsbeeld voor enkele weken bepaalt. Herhaling van onderdelen zoals sigarettenpeuken, en ook kauwgom, creëert bewustwording en inzicht. Als men bedenkt dat die honderden, duizenden peuken die herhaaldelijk opduiken gedurende een bepaalde tijd op een enkele plek zijn opgeraapt, dan verbaast hun aantal en wordt de omvang van de vervuiling in groeiende mate duidelijk en behoorlijk verontrustend. Sigarettenpeuken en kauwgom zijn een constante in dit project en in zekere zin ook de start van een ensemble van ruimtelijk geworden bedenkingen die het begrip vervuiling in een ruimere dan aanvankelijk vooropgezette context plaatsen. Af en toe komt ook de juwelenkunstenaar om de hoek kijken. Van een laatste haastig en zelfbewust platgedrukte sigaret heeft hij een zilveren hanger gemaakt. De vorm van het toeval refereert aan de realiteit van het fenomeen. Een van de talrijke boeiende combinaties van vorm en gedachte, van beeldende visie en boodschap, kan men ook aantreffen in zijn reeks zilveren juwelen die refereren aan de vorm van een 'objet trouvé', zijnde een losgepeuterd stuk kauwgom waarvan een mal wordt gemaakt die uiteindelijk een blokje beeldtaal wordt, een juweel. Wat de beeldende en geestelijke ingesteldheid van de kunstenaar tevens kenmerkt is het feit dat hij, in tegenstelling tot de meeste zo niet alle juwelenontwerpers, de naad van zijn ringen niet weg vijlt maar die gewoon laat staan zodat meer authenticiteit en spontaneiteit aan bod komt en de 'puur natuur' gedachte of filosofie op de voorgrond treedt. Alex Fabry "toont", in een veelheid van vormen van benadering en vertolking. Hij onthult wat onder het schijnbaar fris groene gras geborgen ligt via een spiegel die de onderkant van het stukje aarde weerspiegelt. Dat doet, alle verhoudingen in acht genomen, een beetje denken aan een reeks keramieken beelden van Achiel Pauwels: de prelaat, het jonge meisje, de notabel, de politicus, die zelfbewust en ogenschijnlijk onaantastbaar tronen op een plateau. Onder dat plateau wordt men, als in een reflectie, geconfronteerd met omgekeerde kant van het beeld, die teloorgang, aftakeling, het schrikwekkende spiegelbeeld van het dode personage oproept. Zo ook de installatie van Fabry die de verborgen maar evenzeer reële zijde van de schijnbare bloei reveleert.

Subtiële ironie en af en toe enige eerder bittere moedeloosheid kenmerken zijn conceptuele benadering van het thema 'vervuiling' in de meest brede betekenis van het woord. Wat immers in enige mate is gestart als een vorm van ergernis omwille van sigarettenpeuken en kleverige kauwgum op de straatstenen is gaandeweg uitgegroeid tot een meer universeel bespelen van de idee 'vervuiling'. Door het feit dat er een conceptueel artistieke en ruimtelijke allure aan wordt gegeven, begeeft de kunstenaar zich op het (glibberige) pad dat tussen boodschap en creativiteit slingert. Het gehele beeldende concept dat heel wat zo niet alle rotzooi op onze planeet aan de mens toeschrijft, wat eigenlijk niet helemaal juist is zo komt het ons voor, wordt tastbaar en vrij inventief geëvoceerd via frappante objecten en ietwat breder uitgesponnen installaties die getuigen van een reële gedrevenheid en een boeiende diversiteit van aanpak en uitwerking, van een ongewoon hanteren van vorm en materie, van een vrij duidelijk en welsprekend interpreteren van de bestaande werkelijkheid via een intrigerende vormtaal, van een vrij diepzinnige kennis ook van de menselijke natuur. De tien locaties die over de binnenstad zijn verspreid en waarin de kleurige hondendrollen, die tevens aan een enkele zijde zitbanken zijn, een niet onbelangrijke rol spelen, tonen aan hoe een concrete gedachte is uitgegroeid tot een aangrijpend of op zijn minst intrigerend geheel van referenties aan 'dog shit', aan Big Brother wiens camera oogjes je volgen, aan de Boom van de Hoop die blaadjes krijgt en weer verliest en 's avonds licht verspreidt, aan graffiti in een licht provocerende sfeer, aan een wereldbol die peuken draagt, aan een olifantje waarover iedereen zich beschermend buigt en dat in gevangenschap is geboren, aan de dubbele betekenis van aantrekkingskracht, aan wat taboe is, aan bewustwording. Het wordt een wandeling in een wonderbaarlijke tuin waarin storende elementen optreden die even doen nadenken en wellicht, zo wordt gehoopt, meer dan heel even.

hugo brutin (a.i.c.a.)

Dogs(h)it

Deze reuze dogs(h)its tonen aan hoe het park er zou kunnen uitzien als iedereen de drollen van zijn hond niet zou opruimen.

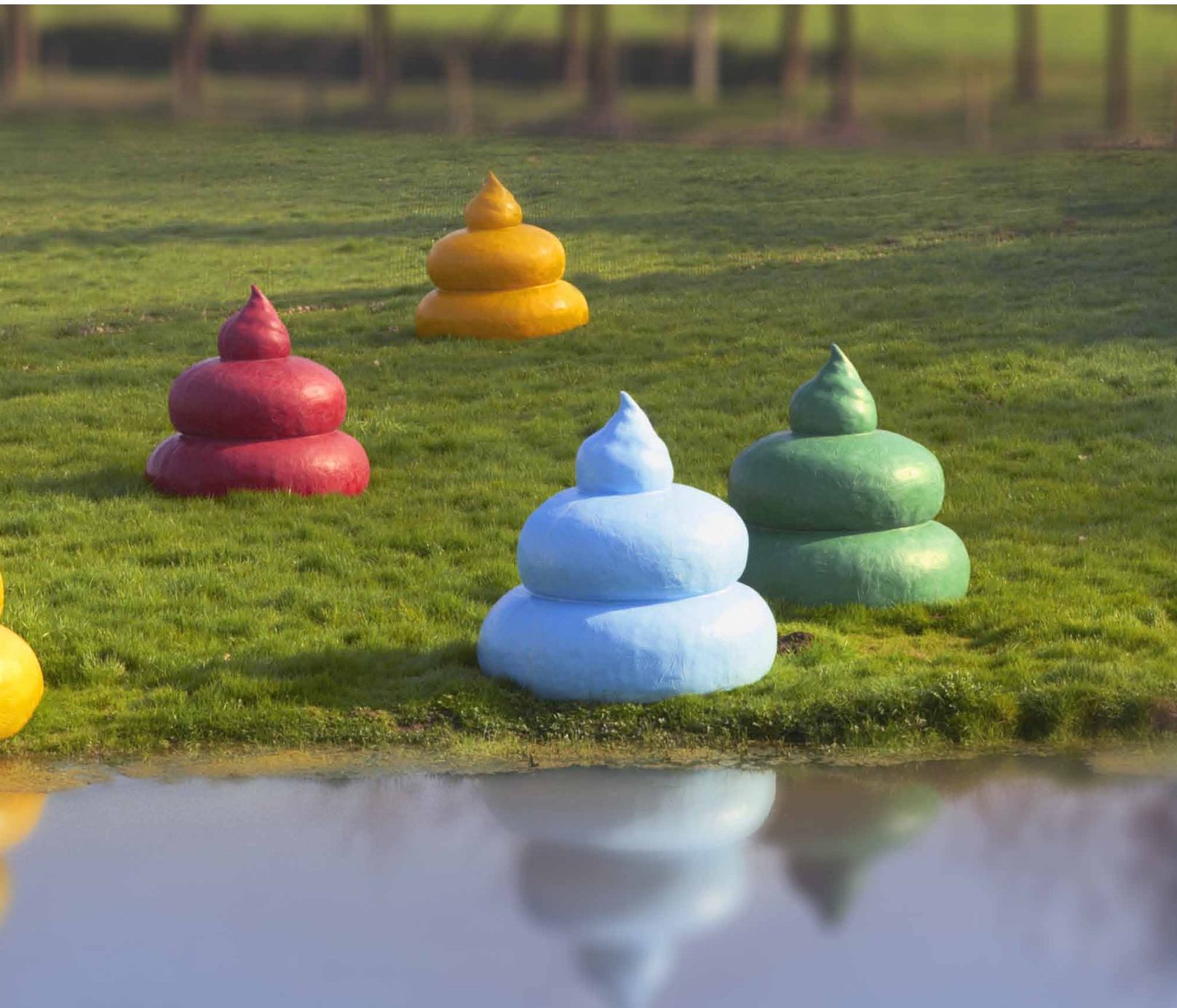
Ces dogs(h)its monumentaux montrent à quoi ressemblerait le parc si personne n'enlevait les crottes de son chien.

These giant dogs(h)its symbolizes how a park could look like if everyone let's their dog do their thing without cleaning up.

Zet u !
Asseyez-vous !
Sit down !

“NEVER BE
AFRAID TO SIT
A WHILE AND
THINK”

The world is full of shit

Dit kunstwerk is een wereldbol met mooie vlakken van bruin, geel, lichte en donkere tinten. Het invalslicht toont de ruwe structuur en zijn niveauverschillen. Een mooi maar een shitty werk, zeker gezien de kunstenaar deze wereldbol van zijn eigen uitwerpselen gemaakt heeft ! Vijf maand lang werkte hij aan dit werk! Omdat er zoveel shit is op de wereld toont de kunstenaar hoe hij de wereld ziet. En gezien ook hij niet heilig is maakte hij deze met zijn eigen shit. Het werk symboliseert niet alleen het geduld maar ook hoe je van iets vies, iets dat je liever snel vergeet, toch iets mooi kan maken !

Cette œuvre d'art est un globe avec de belles faces de brun, de jaune, de teintes lumineuses et sombres. La lumière d'incidence montre la structure rugueuse et les différences de niveau. C'est une belle œuvre mais elle est shitty, puisque l'artiste a couvert le globe de ses propres excréments ! Cette œuvre lui a fallu cinq mois de travail ! Puisqu'il y a tant de shit dans notre monde, l'artiste montre comment il voit ce monde. Et puisque lui non plus n'est pas un ange, il l'a réalisée avec son shit à lui. L'œuvre symbolise non seulement la patience, mais démontre également comment on peut créer quelque chose de beau de ce qui a l'air malpropre et qu'on préfère oublier d'emblée.

This artwork is a globe in beautiful shades of brown, yellow, light and dark. The light reflects the rough texture on different levels. Nice but so full of shit. Literally; as the globe is made from Alex' own faeces ! During five to six months, he has been working daily on this creation. Because there is so much shit, he might as well create a world with his own shit. His work symbolizes not only the patience but also how something ugly, something you rather soon forget, can become something beautiful !

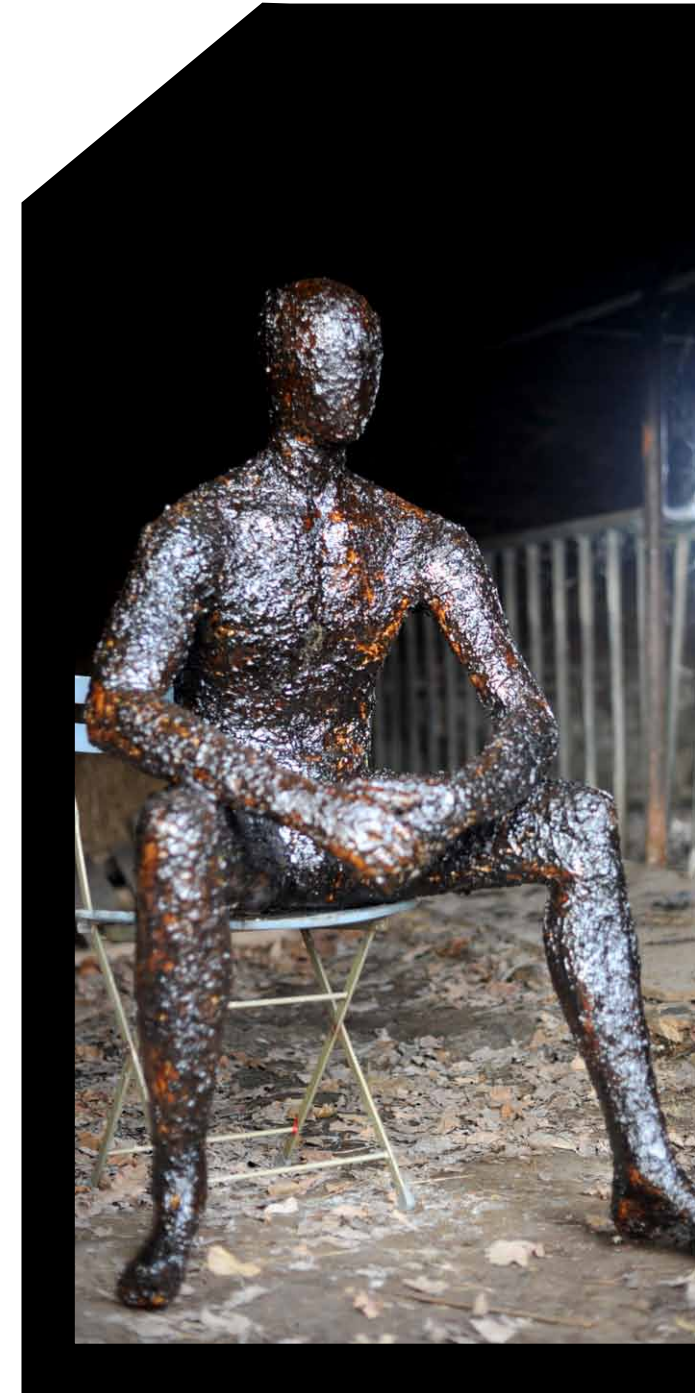
“DON'T WORRY
ABOUT THE
WORLD
COMING TO AN
END TODAY,
IT'S ALREADY
TOMORROW IN
AUSTRALIA”

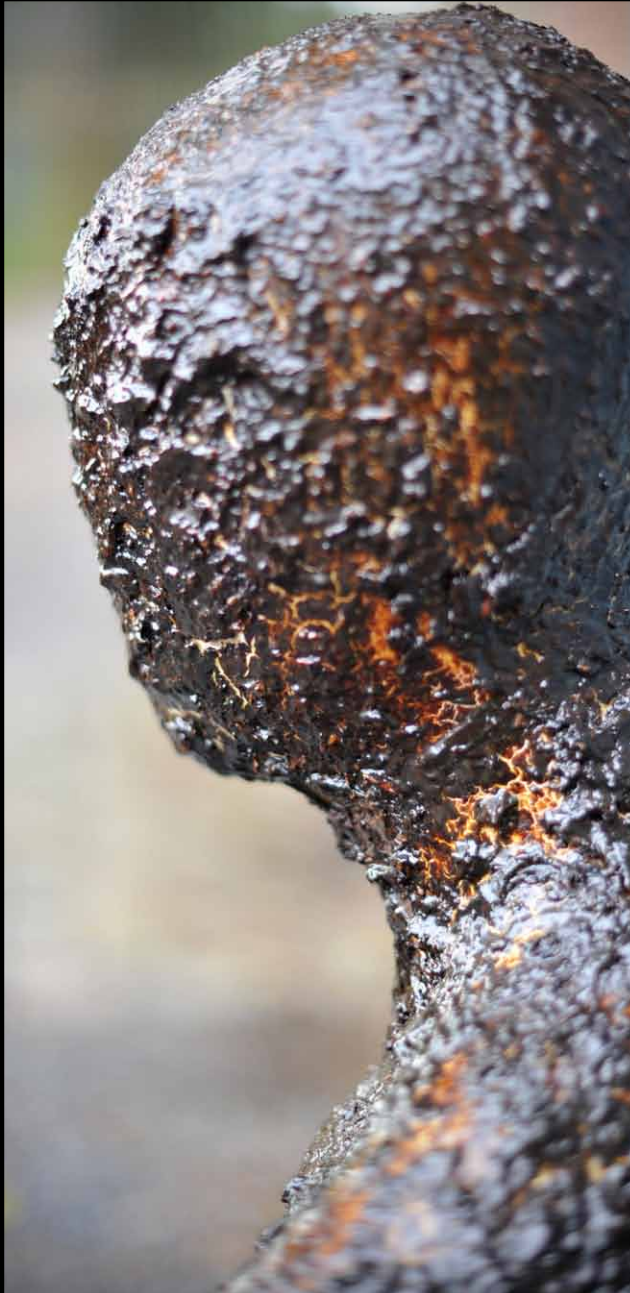
Human

Omdat de mensen er zich niet bewust van zijn dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor de creatie van onze “world full of shit” en zo zelf mensen “full of shit” worden...

Comme les êtres humains ne réalisent pas que par leur faute nous avons un monde plein de merde, ils deviennent des gens pleins de merde...

As mankind is not aware of being the creator of a “world full of shit”, they become people full of shit...

“IF THE HUMAN
MIND WAS
SIMPLE ENOUGH
TO UNDERSTAND,
WE’D BE TOO
SIMPLE TO
UNDERSTAND IT”

Sheep

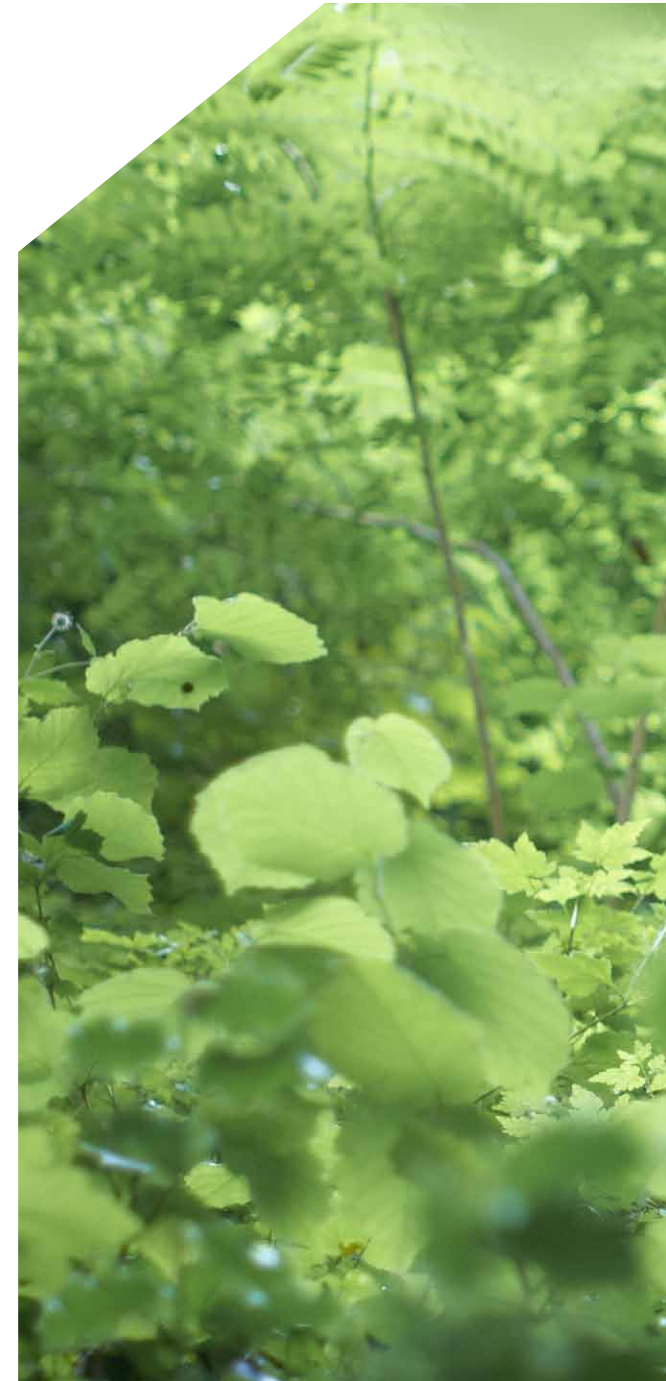

Wij mensen zijn kuddedieren. We volgen de kudde. We hebben schrik voor verandering. Als iemand toch anders wil zijn dan is dit een iemand met zelfvertrouwen. Slechts één heethoofd is nodig om een nieuwe kudde te vormen...

Brevis

Nous sommes des animaux grégaires, nous suivons le troupeau, nous avons peur de changer. Si quelqu'un veut néanmoins être différent, c'est un être plein de confiance en soi. Il suffit d'un exalté pour en arriver à un autre troupeau...

We humans are like sheep. We follow the herd ! We are afraid to be different. If somebody does want to be different. This will be a person with confidence and he or she will be 'on fire'. Some people will follow and so a new herd will exist.

“EAGLES FLY
ALONE,
SHEEP FLOCK
TOGHETER”

From cigarette stubs to the Tree of Hope

For four years now, Alex Fabry has been working on the completion of a project that has made ever more exacting demands on his creative capacity. The general behaviour of people and their behaviour in his immediate vicinity have never ceased to anger him – the careless way in which, wherever they happen to be, they leave a trail of detritus behind them in the form of cans, chewing gum and cigarette stubs. They hardly seem to realize that pollution is increasing all the time at a rate that is difficult to imagine. For this reason, the artist has committed himself to portraying the problem graphically using certain objects and structures – for all to see. The former jewellery artist has thus become an artist of ideas, a conceptual artist who shocks us into thinking, intrigues us and who wants to create a consciousness, to wake us up in the way that Louis Paul Boon, the famous Belgian writer, tried to do in his time.

The town of Roeselare, where he lives and works, immediately showed interest in his project, that he had given the rather odd title 'Shit, it's art!', pointing directly to his colourful dog turds that are also benches to sit on and which represent a specific kind of pollution in a concrete way. The colourful dog turds in polyethylene or something similar are just one part of his highly varied and striking universe of objects and installations. The 'monuments' of alienation, generally built up over long periods of time, all have the same aim – to wake us up to the fact that the origin of all the 'shit' that plagues our community is people themselves – in other words, each of us. We have heard this type of argument before, but coming mainly from self-righteous groups of do-gooders raising accusing fingers from within their ivory towers. That is just what Alex Fabry does not want to do. He wants to, as it were, start from the pollution itself, which he feels so closely involved with, portraying it in different forms. In this way he aims to provide a certain insight, maybe in a somewhat tongue-in-cheek manner, starting from a concept and ending with a creation. All with a touch of compassion.

In its various forms, pollution is the basic issue, the waste that humans – throughout history but more than ever today – have left in their trail and which characterizes them: cigarette stubs simply thrown on the ground, even if there is an ashtray nearby, lumps of chewing gum sticking to the road surface and to the soles of shoes, cans and plastic cups trampled flat after a festival or open air concert, disfiguring the grass. Dog turds in a park or in the shrubbery, where owners walk their large or small quadrupeds in the mornings and, when nobody is looking, let them deposit unimaginable quantities of excrement, and then move on as if nothing has happened. Think of the tons of junk the waste disposal services collect every day – quantities they might consider quite normal.

Anybody who wants to throw a can into a rubbish bin, but makes a poor shot and misses the bin, then can not be bothered to pick it up, should go urgently to one of the ten sites Alex Fabry has selected until 23 September in Roeselare. He or she should go there, not to be told off or made a fool of, but to be made aware of the concerns the artist represents in a visual form regarding the term 'pollution' which our society needs to create greater awareness of and, hopefully, do something about.

Pollution is a broad and wide-ranging concept. Going together with pollution referring to 'material pollution', something tangible, is pollution of the mind and the somewhat awareness that we are the root of all the madness that characterizes our society. Our herd spirit for example. There too, the artist wants to show us, for example, how a specific reaction to an important event or an irrational point of view can rapidly attract numerous followers with unthinking, knee-jerk reactions. He expresses this in a remarkable way by pinning several thousand matches, pointing outwards, to a sculpture representing a sheep, giving it a new coat, an incongruous skin that goes up in flames once a single match is struck. Herd instinct indeed. A strong image that speaks to the imagination once you think about it, as is the case for his other works – even if his approach varies, he always gives a sharp portrayal that can be tangibly felt. He has used cigarette ash collected in a bucket, and given colours, to evoke strong night-time landscapes in his paintings.

In striving for consciousness, he does not shy away from sacred cows. Thus he has covered the visual form of a seated man with his own excrement (filtered, rendered odourless and insulated with protective layers). A sort of self portrait, you could say. The title of his project makes his views quite clear. It all has to do with the idea that we are frenetically covering the Earth with all kinds of rubbish. How much waste does the Earth have to put up with, together with all the leftovers inherent in 'civilization', he asks himself. This idea is expressed in a complex form involving components that appear to hover, thanks to a magnet. An intriguing image for the observer and one whose meaning slowly but effectively becomes clear.

Repetition plays an important role in this fascinating and occasionally incongruous show with its different sites and which will colour the town for a few weeks. Repetition of items such as cigarette stubs and chewing gum creates awareness and insight. It is mind-boggling to think of the hundreds or thousands of stubs that are repeatedly collected in a particular area during a given period, and, once you do so, the scale of pollution becomes ever clearer – and pretty disturbing. Cigarette stubs and chewing gum are regular features in this project, and in a certain way they are the start of a bundle of widespread concerns that are placing pollution in a broader context than previously.

Every now and then the jewellery artist gets a look in. He has made a silver pendant from the latest hastily and self-consciously flattened cigarette. The form reflects the reality of the phenomenon. One of the many intriguing combinations of form and thought, of visual imagination and message, can also be seen in his range of silver jewellery that refers to the shape of an 'objet trouvé', namely a prised off piece of chewing gum which has been formed into the shape of a jewel. What also characterizes the visual and spiritual attitude of the artist is the fact that, contrary to most if not all jewellery designers, he does not file away the seams of his rings but prefers to leave them in place so as to achieve greater authenticity and spontaneity and place a 'pure and unadulterated' creation in the foreground.

Alex Fabry's displays resort to a variety of forms and interpretations. He reveals that which lies hidden under the apparently fresh green grass via a mirror reflecting the underside of the plot of land. Taking everything into account, this is rather redolent of a series of ceramics by Achiel Pauwels: the prelate, the young girl, the notable, the politician, those self-conscious and apparently sacrosanct thrones on a tray. Under the tray, we are met with the reverse of the picture, the demise, the degradation, the terrifying reflection of the dead personality. The same is true for Fabry's installation that reveals the hidden but none the less real side of the apparently flourishing bloom.

Subtle irony and occasional bitter despondency are characteristic of his approach to the theme of 'pollution' in the broadest sense of the word. What actually started as a sort of revolt against cigarette stubs and chewing gum sticking to road surfaces has developed into a much broader application of the term 'pollution'. The fact that this has been expressed in a broadly artistic form means that the artist has set off on the (slippery) path between message and creativity. The philosophy according to which humans are not entirely responsible for all the waste on the planet, which we consider misguided, is tangibly, and in a quite inventive manner, evoked via striking objects and somewhat more broadly expanded installations that witness a true energy and an impressive diversity of approach and development, an unusual use of form and materials, a clear and eloquent interpretation of reality via an intriguing use of form and a deep understanding of human nature.

The ten sites in the town with the colourful little dog turds that are also benches to sit on, whose role is not without importance, show how a concrete idea has grown into a gripping, or at least intriguing cluster of references to 'dog shit', to Big Brother whose camera lenses follow you everywhere, to the Tree of Hope whose leaves grow and fall and which radiates light in the evening light, to graffiti in a rather provocative context, to a planet Earth covered with cigarette stubs, to a young elephant everybody wants to protect and which was born in captivity, to the double meaning of magnetism, to what is taboo, to awareness. It all becomes a stroll through a miraculous garden where disturbing aspects pop up to make us think a while and, hopefully, not just for a while.

hugo brutin (a.i.c.a.)

Let's play

Als we onze peuk weggooiden denken we niet aan vervuilen. Een kleine sigaret, wie heeft daar last van? Maar als meer dan een miljoen mensen net hetzelfde denken én doen dan zijn de méér dan één miljoen van deze kleine peuken een grote vervuiling. 2 jaar lang veegde de kunstenaar samen met een vriend de peuken in zijn straat. Wie weet spelen de kinderen binnenkort, bij gebrek aan sneeuw (door de opwarming van de aarde), in de peuken.

Quand nous jetons notre mégot, nous ne pensons pas à la pollution, une petite cigarette, cela ne dérange personne. Quand on pense que plus d'un million de gens pensent exactement la même chose au même moment, nous constatons qu'un million de ces petits mégots forme une grande pollution. Pendant deux ans l'artiste a ramassé les mégots dans sa rue avec un ami. Combien de pays connaissent à peine la neige, ou même plus du tout, suite au réchauffement de la terre. L'artiste en conclut que les enfants finiront par jouer dans les mégots.

When we throw our cigarette away we don't think of polluting. A small cigarette, who cares? If you know that one million people is thinking the same thing at the same time, then you will see that one million of these small cigarettes will make a mass pollution. For 2 years the artist swepted the streets together with a friend near his house and collected all the cigarettes. Because of the global warming some countries have no longer snow in Winter, but don't worry...the children can soon play in cigarettes...

Future farming

We gooien zo veel zwerfvuil weg dat we binnenkort nieuwe groenten zullen kweken...

Nous jetons tant de déchets que d'ici peu nous pourrions cultiver des légumes nouveaux...

Because we throw away so much rubbish, we will start growing a new kind of vegetable...

"I PHONED MY
DAD TO TELL HIM
I HAD
STOPPED
SMOKING, HE
CALLED ME A
QUITTER"

Ashes to ashes

Deze serie schilderwerken zijn geschilderd met assen van peuken die de kunstenaar filterde uit het werk van Let's Play.

Cette série de tableaux est peinte de cendres de mégots que l'artiste a filtrées des mégots de l'œuvre Let's Play.

This series of paintings are painted with the remaining ashes of the cigarettes used for his work Let's Play.

"ASHES TO
ASHES,
DUST TO DUST"

Kai Mook

Geboren zijn is iets moois.
Is dit ook zo, als dit in gevangenschap is?
Het is een shitty life!

*Etre né est quelque chose de beau.
Est-ce également le cas si cela se déroule en
captivité ?
Quelle vie de merde !*

Coming to this world is a beautiful thing,
But is it still so when it's in captivity ?
It's a shitty life...

“YOU CAN ONLY
BE AT PEACE
WHEN YOU ARE
FREE”

Sticky world

De kunstenaar kauwde 1 jaar lang om dit werk te kunnen maken.
Het symboliseert het gewicht van het vuil dat onze aarde moet dragen.
Dit vuil wordt ook in de zee gegooid en dat is als een bom, een zeemijn, klaar om te ontploffen

*L'artiste a mâché du chewing-gum pendant un an pour pouvoir réaliser cette œuvre.
Elle symbolise le poids de la saleté que notre terre doit porter. Ces déchets sont également jetés dans la mer. Cela est une sorte de bombe, une mine marine, prête à exploser.*

It took the artist more than one year chewing his way to this work.
This work symbolizes the weight our earth has to carry due to all the rubbish.
The rubbish, thrown in the sea, creates a bom. A sea mine, ready to explode.

Safety

Ook voor dit werk kauwde de kunstenaar gedurende een jaar.
Veiligheid is belangrijk maar laat ons niet overdrijven...

Pour pouvoir réaliser cette œuvre, l'artiste a également mâché pendant une année. La sûreté est importante mais n'exagérons pas...

Again it took the artist more than one year chewing his way to this work.
Safety is everything but we don't need to be overprotecting.

"2012, THE
YEAR OF THE
GUM"

"IT'S SO SAFE
THAT IT'S DAN-
GEROUS"

Sticky Jewel

Voor deze serie unieke zilveren juwelen gebruikte de kunstenaar zijn kauwgom als vorm. Dit is zijn manier om de mensen bewust te maken dat kauwgom niet op straat moet gegooid worden.

Pour réaliser cette série de bijoux en argent, l'artiste a utilisé son chewing-gum comme moule. C'est sa manière à lui de rendre les gens conscients que le chewing-gum ne doit pas être jeté dans la rue.

This series of unique silver jewellery has been designed with the artist's chewing gum. It's his way to make people aware not to throw gum on the street.

The ending story

Een zilveren hanger gemaakt van je laatste peuk herinnert je aan je moed om te stoppen met roken.

Un pendentif d'argent fait de ton dernier mégot te rappelle ton courage d'arrêter de fumer.

A silver pendant made of your last cigarette stub so it reminds you you had the courage to stop smoking.

"SINK YOUR
TEETH INTO
ETERNITY"

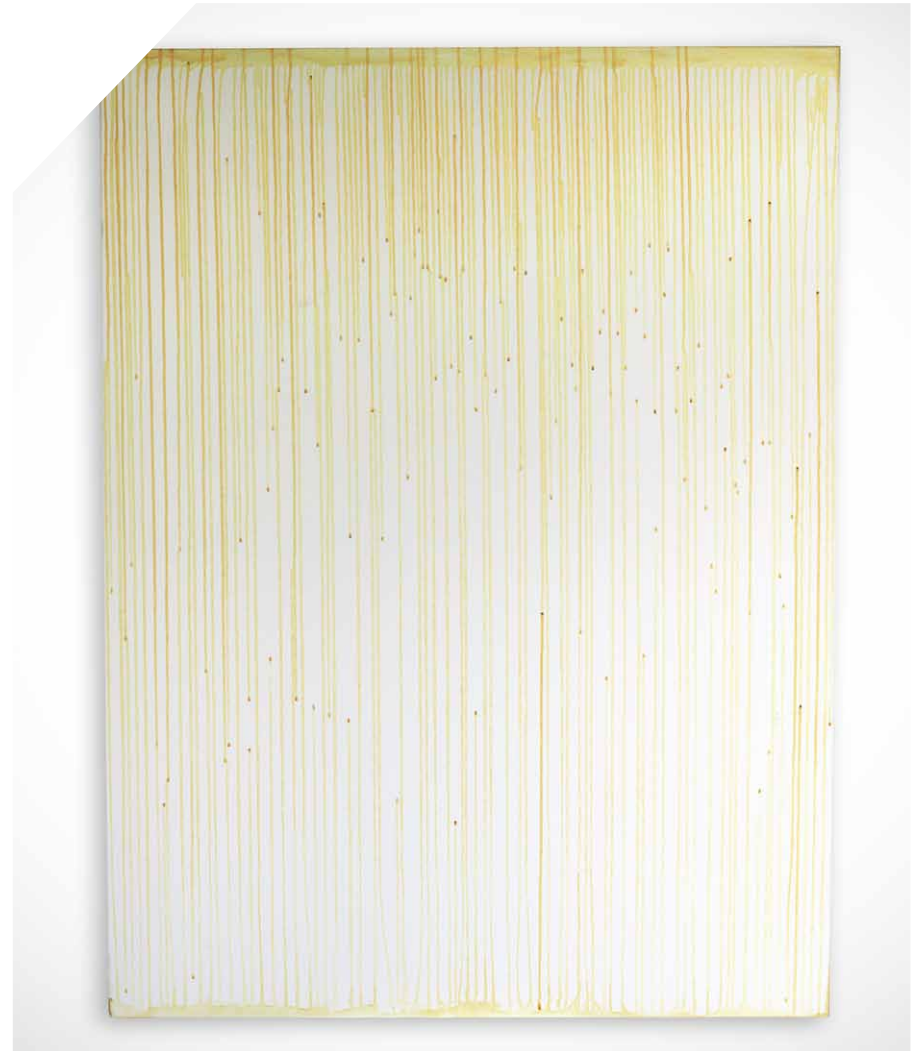
"I NEED TO
STOP SMOKING
FOR MY HEART,
BUT IT'S HARD"

Decadence

Onze medicijnen worden steeds in grote verpakkingen geleverd. We hoeven vaak niet alles te gebruiken dus de rest verdwijnt in een kastje tot de datum vervallen is, terwijl mensen sterven omdat ze geen medicijnen hadden...

Nos médicaments sont livrés dans des emballages toujours plus grands. Nous ne devons pas les prendre tous, le reste disparaît dans une petite armoire jusqu'à ce que la date soit périmée, et cela pendant que des gens meurent parce qu'ils n'ont pas de médicaments.

In our country medication is being sold in large quantities. We don't always need to take all of it. So it disappears in the closet until it has expired. In the meantime people are dying because of lack of medication.

The making of Tree of Hope

“AS LONG AS
THERE’S HOPE
THERE’S LIFE”

Entre mégot et Arbre de l'Espoir

Il a fallu quatre ans à Alex Fabry pour réaliser un projet qui a éveillé son attention et sa créativité d'une manière toujours croissante. Le comportement des gens en général et ceux de son entourage en particulier et la nonchalance avec laquelle ils jettent des canettes, des mégots et des bribes de chewing-gum l'ont irrité outre mesure. Ces gens ne réalisent pas que cette pollution devient de plus en plus grande et bien plus vaste qu'on ne peut se figurer. Voilà pourquoi il a pris la décision de visualiser le problème, de le rendre plus saisissant moyennant des objets et des structures. Ainsi, le joaillier qu'il était jusqu'à présent s'est transformé en un artiste à idées, en un conceptuel qui étonne et émeut, qui veut créer et éveiller une prise de conscience concrète.

La ville de Roeselare, où il vit et travaille, s'est d'emblée montrée intéressée par ce projet portant le titre quelque peu étrange de 'Shit, c'est de l'art', ce qui se réfère directement à ses gigantesques crottes de chien fort colorées qui font également fonction de sièges et qui évoquent concrètement un problème bien particulier de pollution. Ces crottes de toutes les couleurs en polyuréthane ne sont pourtant qu'une partie d'un ensemble fort varié et frappant d'objets et d'installations. Ces monuments d'aliénation lentement élaborés servent tous une cause identique: créer la conscience que toute cette 'merde' qui harcèle notre société et notre milieu trouve son origine dans l'être humain, dans chacun de nous. Cette manière de raisonner nous est devenue familière, car elle émane dans la plupart des cas d'un groupe de redresseurs de torts imbus d'eux-mêmes qui nous montrent leur petit doigt réprobateur, retirés dans leur tour d'ivoire. C'est ce qu'Alex Fabry ne veut justement pas. A partir de la pollution à laquelle il se sent en quelque sorte associé, il veut montrer quelques phénomènes afin de créer une prise de conscience et cela avec le sourire et de manière créatrice et conceptuelle et aussi un peu apitoyée.

La pollution est une donnée de base présente de plusieurs manières. Elle est le tas de déchets qui apparaît chaque fois que l'être humain est passé par là et qui caractérise son passage: des mégots de cigarettes qu'on jette tout simplement par terre même si un cendrier se trouve tout près, des bribes de chewing-gum qui couvrent les pavés et qui collent aux semelles, des boîtes de bière ou de boissons après chaque fête populaire ou concert en plein air et qui jonchent le gazon, des crottes, dans un parc ou dans les arbustes, de grands ou de petits quadrupèdes sortis au petit matin par le patron ou la patronne qui font semblant de ne rien voir et de tout cela d'énormes quantités. Voilà l'idée de base d'Alex Fabry. Pensons par exemple un instant aux tonnes de détritus que les services de voirie nettoient chaque et trouvent cela presque évident.

Celui qui, voulant jeter une boîte vide dans une poubelle et manquant le trou ne prend pas la peine de ramasser la canette, doit de toute urgence aller voir un des dix sites qu'Alex Fabry a sélectionnés jusqu'au 23 septembre à Roeselare, non pas pour y être réprimandé ou grondé, mais pour y prendre pleinement conscience de l'envergure que prend la pollution dans notre entourage direct au contact de ce que l'artiste a tenté de visualiser et pour y apporter un remède dans la mesure du possible.

La pollution est une notion large et complexe. Parallèlement à une pollution qui se réfère à la matière, à quelque chose de tangible, il y a aussi une pollution de l'esprit et de l'absence de la moindre notion de responsabilité à propos du fait que nous sommes à la base de ce qui caractérise notre société actuelle, de notre esprit grégaire par exemple. L'artiste veut également attirer notre attention sur ce phénomène en montrant comment une prise de position à propos de quelque événement frappant ou une prise de position irréfléchie entraîne presque automatiquement une réaction similaire dans la tête de bien des gens qui, en une sorte de réflexe conditionné, agissent sans réfléchir. Il exprime et montre cela de manière remarquable en plantant sur la sculpture d'une brebis des milliers d'allumettes qui donnent ainsi une nouvelle toison à l'animal, une toison étrange qui s'enflamme entièrement lorsqu'une seule allumette prend feu. L'esprit grégaire en effet. Une image forte qui stimule l'imagination quand on prend la peine de s'y arrêter un instant. Cela est d'ailleurs le cas aussi dans ses autres œuvres qui abordent chaque fois le problème à partir d'un autre point de vue qui fait preuve d'une imagination fraîche et éloquente, visualisée et tangible. Ainsi il a créé des toiles avec des cendres de cigarettes ramassées et conservées dans un seau et légèrement colorées et dont il a créé des paysages nocturnes accablants

Dans sa quête de prise de conscience, il n'a pas peur de briser des tabous. Ainsi il a appliqué ses propres excréments (filtrés, désodorisés et couverts de plusieurs couches protectrices) sur la sculpture d'un homme assis. Une sorte d'autoportrait. Le titre de son projet exige ses droits ! Tout cela fait partie du concept que nous couvrons notre terre de toutes sortes de saloperies en un geste nonchalant de prêts-à-jeter. Qu'est-ce que notre terre doit supporter comme saleté et restes de ce qui est inhérent à une civilisation, se demande-t-il. Cette réflexion est également représentée dans une forme complexe dont les parties semblent planer, grâce à un aimant subtilement incarné. C'est un objet qui intrigue le spectateur et dont la signification se révèle lentement mais avec effet. La répétition joue un rôle important dans ce déploiement passionnant et bien souvent aliénant installé à des endroits différents qui transforment pour quelques semaines le paysage urbain. Une répétition de parts tels les mégots et le chewing-gum crée une prise de conscience hautement nécessaire. Quand on pense que les centaines, les milliers de mégots auxquels l'artiste nous confronte régulièrement sont tous ramassés durant un certain temps à un même endroit, leur quantité peut étonner et on réalise ainsi comment l'envergure de la pollution devient inquiétante. Les cigarettes et le chewing-gum sont une constante dans ce projet. Ils sont aussi le point de départ d'un ensemble de réflexions qui situent la pollution dans un contexte plus large qu'initialement voulu. De temps en temps se manifeste le joaillier qui a notamment fait un pendentif d'un mégot à moitié fumé résolument écrasé puisque c'est la toute dernière. La forme du hasard se réfère à la réalité du phénomène. Une des nombreuses combinaisons de la forme et de la pensée, de la vision plastique et du message, réside dans sa série de bijoux en argent qui évoquent la forme d'un 'objet trouvé' qui est en réalité un morceau de chewing-gum détaché dont il a fait un moule et qui a fini par être une bribe de langage sculptural, un bijou, quoi. Ce qui caractérise également l'état d'esprit plastique et spirituel de l'artiste est le fait que, contrairement à la plupart des bijoutiers ou créateurs de bijoux, il n'enlève pas la couture ou la soudure de ses bagues, de telle manière que l'authenticité et la spontanéité ainsi que l'idée ou la philosophie de 'pure nature' se mettent à l'avant-plan.

Alex Fabry montre, dans une multitude de formes d'approche et d'interprétation. Il dévoile ce qui se cache sous le gazon apparemment frais et vert en installant un miroir sous le bloc de terre qui reflète ce qui se trouve en dessous. Cela fait penser, toutes proportions gardées, à une série de personnages en céramique d'Achiel Pauwels: un prélat, une jeune fille, un notable, un politique trônant sur un plateau, tous assurés et apparemment en plein épanouissement. Sous le plateau le spectateur est confronté, comme dans un reflet, avec le revers de la médaille, la prolongation de la céramique en quelque sorte qui représente le même personnage devenu cadavre. D'une manière similaire l'installation de Fabry révèle la partie cachée de la floraison apparente et la réalité que nous ne soupçonnons guère.

Une ironie subtile et de temps en temps quelque découragement plutôt amer caractérisent l'approche conceptuelle du thème de la pollution dans le sens le plus large du terme. Ce qui a commencé comme une forme d'irritation à cause des mégots et du chewing-gum poisseux dans la rue, a évolué vers un traitement plus large de l'idée de la pollution. Par le fait même que l'artiste crée une interprétation conceptuellement artistique et tridimensionnelle, il s'aventure sur le sentier glissant qui serpente entre le message et la créativité. Tout le concept qu'une grande partie de la saleté, sinon toute la saloperie sur notre planète est due à l'homme, ce qui n'est pas tout à fait correct, est évoqué de manière tangible et fort inventive par des objets frappants et des installations plus larges qui témoignent d'un réel élan et d'une diversité passionnante d'approche et d'élaboration, d'une manipulation inhabituelle de la forme et de la matière, d'une interprétation claire et éloquente de la réalité grâce à un langage de formes intrigant et enfin d'une connaissance approfondie de la nature humaine.

Les dix sites dispersés dans le coeur de la ville et où les crottes colorées jouent le rôle assez important de points de repère démontrent comment une idée a fini par devenir un ensemble saisissant et pour le moins intrigant de références à 'dog shit', à Big Brother dont les yeux de caméra vous suivent, à l'Arbre de l'Espoir qui produit des feuilles qu'il perd après et qui répand de la lumière quand la nuit tombe, aux graffitis dans une ambiance légèrement provocatrice, au globe terrestre planté de mégots, au petit éléphant qui attendrit mais qui est né en captivité, au double sens de la force d'attraction, à ce qui est tabou, à la prise de conscience surtout. Le projet se transforme en une promenade dans un jardin extra-ordinaire où interviennent des éléments qui dérangent et qui font réfléchir un instant et, on l'espère, plus qu'un instant.

ALEX FABRY

Alex Fabry, geboren op 27 oktober 1973 te Roeselare, kreeg van jongs af aan ondernemerszin én de liefde voor creatieve processen met de papelepel toegediend. Als jonge tiener stond sport lange tijd centraal in zijn leven. Hij haalde als judoka menigmaal nationale en internationale titels. Hij kweekte er karakter en uithouding maar bleef een echte levensgenieter en vond een perfecte balans tussen "work and play" Hij baatte een fonduehuisje uit en startte een succesvol tapas- en wijnbar. Dat alles met creatieve insteek en een niet aflatende enthousiaste ondernemingszin. Sinds 1996 creëert hij unieke kunstjuwelen. De exclusieve stukken weerspiegelen zijn karakter en visie op het leven: net dat tikkeltje anders zijn, een ruw kantje, een ludieke toets. Hij groeide creatief verder en ontdekte ook andere materialen. Sinds 2008 is hij als conceptuele kunstenaar aan de slag. Alex zijn motivatie is altijd: goesting. Zin om te ontdekken, zin om te creëren én uit te voeren. Het gewoon doen. Dat is Alex ten voeten uit. Net zoals tijdens zijn sportcarrière combineert hij hard werken en talent. De drang, de passie zijn zijn drijfveer, zijn kinderlijke niet aflatende nieuwsgierigheid zijn absolute pluspunt. In 2012 besloot Alex met zijn conceptuele kunst naar buiten te treden. Stad Roeselare aarzelde niet en stelt zijn recentste kunstproject in primeur tentoon. Het project: 'Shit 't is Kunst!' toont een heel divers aanbod aan werken. In de verscheidenheid van zijn werken zien we hoe veelzijdig hij is. Hij denkt out of the box en wil ook zelf niet in een vakje geduwd worden. Hij combineert vlot verschillende technieken en materialen maar vertrekt vanuit één algemeen concept dat als een rode draad doorheen zijn kunstproject loopt. Het knipoogje is nooit veraf, maar het thema neemt hij niettemin heel serieux.

Born: 27/10/1973

Lives in Roeselare, Belgium

Several years professional judo player with numerous national and international titles

Creative entrepreneurship: different F&B concepts

Since 1996: designer of exclusive jewellery

Since 2008: started his conceptual Art

2012: first national exposition of his concept: 'Shit, it's Art!'

www.alexfabry.com

Né: 27/10/1973

Habite à Roeselare en Belgique

Était pendant des années un sportif professionnel, un judoka, avec plusieurs titres national et internationaux.

Entrepreneur créatif: plusieurs concept de l'hôtellerie.

Depuis 1996: créateur de bijoux exclusifs

Depuis 2008: a commencé de l'art conceptuel

2012: première exposition nationale de son concept: 'Shit , c'est de l'Art!'

“VISION IS THE ART OF SEEING WHAT IS INVISIBLE TO OTHERS”